

4

Nur talebeleri Kur'ân okumaz mı?

Başka bir konu başlığımız, Nur talebelerinin Kur'ân'la ilişkisi. Nur talebeleri Kur'ân okumazlar, hâşâ, Risale-i Nur'u Kur'ân'ın yerine koyarlar gibi, söylemekten dahi hicap ettiğimiz mevzular dolaşüyor ortalıkta...

Böyle birşeyin söylenebilmesi bile utanç verici. Birilerinin birileri için yaptığı gibi, Nur talebelerinin evlerine kamera mı koydunuz ey insafsızlar? Kamera koydunuz, yirmidört saat gözetlediniz de, hiç Kur'ân'la alâkaları olmadığını görerek mi böyle bir sonuç çıkardınız? Bir kere bu utanç verici birşey, rezil bir şey, anlatabildim mi? Çok çirkin, çok ağır bir bühtan. Ama bazılarının ağızlarında sakız gibi o kadar kolay dolaştırdığı bir iftira ki bu...

Halbuki, en başta, kendi hayatımı ifade etmiş olayım. Risale-i Nur'la tanışmam, hayatımda dönüm noktasıdır. Unutmuyorum; onbeş yaşındayım, tarih 22 Mayıs 1979. İlk defa bir Risale-i Nur sohbetinde bulundum. Ertesi gün, sabah namazından başlayarak, elhamdülillah bugüne kadar bütün ömrüm boyunca devam etmek üzere beş vakit namaza başladım. Risale-i Nur okumaya başlamışım, ama hemen her sayfasında âyetler var, fakat ben onları okuyamıyorum, çünkü Kur'ân harflerini bilmiyorum. Dolayısıyla Risale-i Nur okuyor olmam beni Kur'ân okuman lâzım sonucuna götürdü. Çünkü burada bir mü'min âlemlerin Rabbinin âyetlerinden aldığı dersi söylüyor, o âyetleri de kitabının içinde bizzat zikrediyor, ama

sen okuyamıyorsun, çünkü Kur'ân harfleriyle okumayı bilmiyorsun. Risale-i Nur okumaya başladığım hafta, gittim, mahallemizin camisinin imamından rica ettim, Allah razı olsun, gün içinde bana özel vakit ayırdı, hızlıca öğretti, elhamdülillah altıncı gün kendisiyle birlikte önce Fâtiha, sonra Elif-lâm-mîm diyerek Kur'ân okumaya da başladım.

Namaza başlamam Bediüzzaman'ın eseri Risale-i Nur sayesinde. Kur'ân okumayı öğrenmem ve Kur'ân okumaya başlamam Bediüzzaman'ın eseri Risale-i Nur sayesinde. Sonrasında yaş ilerliyor, onaltı, onyedilerde, bu defa yirmili yaşların başlarında bir grup arkadaş *İşârâtü'l-İ'caz* okuması yaptık müzakereli bir şekilde. *İşârâtü'l-İ'caz*, mâlûm, Bediüzzaman'ın klasik tefsir usulü içerisinde yazdığı bir şaheser. Çok geç de olsa, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından nihayet basılması, bütün ümmete daha rahat ulaşmasını temin eder inşaallah. *İşârâtü'l-İ'caz* okurken, oradan aldığımız derslerin de sevkiyle, yanısıra Risale-i Nur'un genelindeki âyetlere muhatabiyet ve Kur'ân'ın kelimeleriyle düşünme taliminin sevkiyle, yirmili yaşların ortasına geldiğimde, Kur'ân okurken okuduğum sûreler ve âyetler üzerine düşünme melekesi de edindiğimi, Risale-i Nur'un Kur'ân'la düşünmeyi de öğrettiğini farkettim.

Düşünün; ben İzmir'in Tire ilçesinde doğmuş büyümüş bir çocuğum. Medrese görmedim, imam-hatip okumadım, ilahiyat fakültesine de gitmedim, dışarıdan bir İslâmî ilimler eğitimi almış da değilim. Tamamen seküler eğitimden geçmiş Egeli bir çocuk, Risale-i Nur okumaya başladıktan sonra, adım adım önce Kur'ân'ın kıraatini öğreniyor, sonra Kur'ân'ın kelimeleri ve kavramları ile düşünmeyi öğreniyor, sonra okurken Kur'ân âyetleri, sûreleri, kıssaları üzerine düşünmeyi ve kendisine ders çıkarmayı öğreniyor. Şu an için beş kitabım var biliyorsun, Kur'ân Okumaları başlığını taşıyan. Bir örnek olarak söylüyorum, kendi hayatıma baktığımda, Rabbime şükrediyorum. Vâkıa sûresi üzerine bana düşündürdükleri için meselâ. Peki, medrese görmemiş, ilahiyat görmemiş, tefsir dersi görmemiş, İslâmî ilimler alanında master veya doktora yapmamış biri olarak, Vâkıa sûresinin bana düşündürdükleri üzerine onlarca sayfa yazabilir nok-

taya nasıl geldik? Biz işin ehline, ehl-i ihtisasa hürmet ederiz. Hâşâ, müfessir değiliz, asla böyle bir iddiada bulunamayız. Ama sıradan bir Müslüman olarak Rabbimizin kelimasını anlama çabasına ben ne şekilde dahil oldum? Bediüzzaman'ın eseriyle ortaya koyduğu metod, bizim gibi sıradan insanları Kur'an'ı okumanın yanında ve ötesinde, Kur'an'la düşünür, Kur'an'ı anlama çabası içerisinde yaşar hale getiriyor. Ve içimizden bazıları, benim gibi, bu anladıklarını yazıya da dökabiliyor. Gönül rahatlığıyla söylüyorum, misal, sırf Risale-i Nur'la Kur'an üzerine düşünmeyi öğrenen bir kişi olarak Vâkıa sûresinden anladıklarımı okusunlar, tartsınlar: Doğru mu, yanlış mı? Burada bir değer var mı, yok mu? Baksınlar, ondan sonra, "Nurcular Kur'an okumuyorlar" veya "Risale-i Nur onları Kur'an'dan alıkoyuyor" diye sakız gibi bazı ağızlarda dolaşan o söz doğru mudur, yanlış mıdır; elini vicdanına koyan kişi işini aslını söyler.

Bu noktada şöyle bir tecrübem de olmuştu: Yıllar önce, belki onbeş sene kadar önce, bir televizyon programına misafir olmuştum, orada meşhur bir isim de vardı. Sonraki dönemlerde Risale-i Nur'a karşı muarazada en freni kopmuş hale gelen kişilerden biri oldu bu kişi. O gün de, baktım, program konukları arasına o da dahil olmuş, program öncesi misafir edildiğimiz odada otururken çıkardı, herkese yeni yazdığı bir kitabı takdim ediyor. Baktım, Risale-i Nur aleyhine, Üstadı şirkle itham etmeye kalkışacak kadar vicdansız birşey. Âdetâ Nur talebelerini kendince Kur'an'la vurmaya çalışsan birşey. Bir Müslüman alimi tekfir etmek için oluşturulmuş bir muhteva... Henüz kitabını vermeden orada tanışıldığında bana "Sizi ismen tanıyorum, Kur'an Okumaları diye güzel çalışmalarınız var, çok takdir ediyorum" filan da demişti. Sonra kitabı görünce kendisine dedim ki, "Siz bu kitapta Bediüzzaman'a böyle diyorsunuz da, ben takdir ettiğiniz o Kur'an okumalarını yapabilmişsem bunu tamamen Bediüzzaman'ın Risale-i Nur'u sayesinde yapabiliyorum. Siz ise burada Risale-i Nur'a saldırıyorsunuz. Bu çelişkiyi nasıl izah edeceksiniz?" Dediği şey ancak şu oldu: "Yok, yok, senin Risale'yle alâkan yoktur, sen kendin başarmışsındır." Paradigması çöktü çünkü, kendince çöktürmeyecek.

Diğer taraftan, böylesi yanlış sözler şuradan hareketle söyleniyor:

Bir Nur talebesi bir mevzu müzakere edilirken, genelde Risale-i Nur'a ve Bediüzzaman'a atıfla konuşuyor. Bu rahatsız edici bir unsur olarak ileri sürülüyor. Niye Kur'an'da Allah böyle buyuruyor demiyor-sun da, habire Bediüzzaman diyor ki diyorsun... Bunda bir dereceye kadar haklı olabilirler. Risale-i Nur'da Bediüzzaman'ın söylediğinin Kur'an'la irtibatı ortada; âyetten aldığı dersle söylüyor Bediüzzaman. Dolayısıyla Nur talebelerinin de dilini buna alıştırmaları lâzım. "Şu âyetten, şu sûreden, şu kıssadan aldığı dersle Bediüzzaman diyor ki..." Böyle konuşmaları daha doğrusu.

Ama bir konuda konuşurken, kendi görüşünü "Kur'an'da Allah böyle diyor" diye aktarmak ayrı bir problemdir. IŞİD'e bakın meselâ. Orada "Allah böyle diyor" demek mi daha doğru? Bence en doğrusu, "Allah'ın Kitabından benim anladığıma göre, şu zâtın anladığıma göre..." Bu, Kur'an'dan senin çıkardığın mânâdır. Kendi görüşümüzü, "Allah'ın hükmü budur" diye sunamayız. Sonra ne oluyor? Meselâ Kur'an'dan kendi anladığıma 'indirilmiş din,' başkalarının anladığına 'uydurulmuş din' diyen arızalı insanlar çıkıyor...

Bu arıza nereden çıkıyor? Kendi anladığını 'Allah'ın buyurduğu' diye tanımlamaktan çıkıyor. Bu şekilde usulü terkedip kendi anladığını Kur'an'ın hükmü diye konuşmak mı daha doğru, yoksa bir müşide dayanarak, kendi haddini ve yeteneğinin sınırlarını belirterek, 'benim anladığıma göre,' 'filan zâtın anladığına göre' diye ifade etmek mi daha doğru?

Nur talebelerinin bu noktada Risale-i Nur'daki iman dersini Kur'an'a atıfla aktarması daha yerinde olur, bunu söyledim. Buna karşılık, Risale'den atıfla konuşmayı güya Kur'an'dan söz etmiyor gibi yorumlayanlara da şunu sormak lâzım: Risale'den böyle anlıyorum derken, Kur'an dışı birşey mi söylüyor? Faraza Kur'an dışı birşey söyledi; göster ve uyar onu. Ama böyle bir durum olmadığı halde, bir Nur talebesi Üstadımızın şurada izah ettiği üzere diye konuşurken, bunu Risale-i Nur'u Kur'an'ın önüne geçirmek anlamında söylediği mânâsını nasıl çıkarabiliyorsun? Bu ifadeden bu nasıl çıkabilir?

Baktığımızda, bütün risaleler nasıl başlar. Ekseriya, en az bir âyetle başlar. Bazan, bir hadisle başlar. En başta, Kur'an ve hadis var-